

Thư Tình Của Ky Sĩ

Contents

Thư Tình Của Ky Sĩ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8

Thư Tình Của Ky Sĩ

Giới thiệu

Editor : Tử HiThể loại: Hiện đại, Oan gia, Ngọt văn, Niên thượng, công chuyển thụ, HE, Phúc hắc, thâm tình, trung kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-tinh-cua-ky-si>

1. Chương 1

Ba giờ chiều thứ 5, trên cầu vượt Nhị Hoàn.

Bên lề đường đậu một chiếc Range Rover Evoque màu trắng sáng loáng đang gặp trục trặc, nắp capo bị bật mở, chủ xe đang cong thắt lưng ngó vào bên trong kiểm tra động cơ nào có vấn đề.

Range Rover Evoque

Dòng xe qua lại tấp nập, trong đó có nhiều lái xe là đàn ông chạy ngang cũng không tập trung được phải ngó nghiêng tới bên này vài lần, mở miệng ra là tấm tắc khen xe đẹp mà người cũng đẹp. Ánh mặt trời vào cuối thu không còn gắt, lại thêm vài phần nhu hòa, hất lên mái tóc nâu gọn sóng dài tới ngang vai cùng một bên mặt nghiêng nghiêng trắng nõn của người nọ, trong thoáng chốc, tựa như một bức tranh đẹp đến mơ màng. Nhờ những vầng sáng mộng ảo của buổi chiều thu lãng mạn làm nền, càng tăng thêm sức hấp dẫn không thể rời mắt.

Bộ đồ đen chất liệu da cao cấp bao lấy thắt lưng mảnh khảnh gợi cảm, cùng hai chân thon dài thẳng tắp, đôi boots Martin cổ ngắn nạm đính được kết hợp với chiếc khóa nhỏ ánh bạc bên hông hình logo đặc trưng của hãng hàng hiệu C, một bên gương mặt càng thêm tô điểm bởi chiếc khuyên tai kim cương dưới ánh chiều tà lóe lên lấp lánh.

Nhưng đáng tiếc, mỹ nhân nọ đang chú mắt vào thùng xe, muốn chiêm ngưỡng thêm cũng chả được.

“Người đẹp,” chốc lát một chiếc Lexus SUV dừng lại, người đàn ông lái xe hạ cửa kính, nhiệt tình đến gần hỏi thăm “Cần hỗ trợ gì không?”

Mỹ nhân nọ đứng thẳng lưng lên, quay đầu nhìn đối phương.

Ngay giây phút đó, chủ xe SUV nhất thời sửng sốt, nhưng lòng thì đang có trăm hoa đua nở, nai con nhảy tung tăng loạn xạ, mặt mỹ nhân thật cmn đẹp, mắt to, mũi cao thon, bờ môi mỏng phiếm hồng, ngực cũng... à ừm... có gì đó sai sai.

Mỹ nhân ngực phẳng nhíu mào, mặt có vẻ khó chịu, than thở một câu: “Thị lực anh có vấn đề hả? Tôi giống phụ nữ chỗ nào?”

Chủ xe SUV: “...” Ngoài vòng một ra, chỗ nào cũng giống nha.

Nụ cười trên mặt mỹ nhân cứng ngắc, nói: “À, phiền anh giúp tôi nhìn hộ xem, này giờ tôi tìm mãi mà không ra, còn đang có việc gấp nữa, sợ không kịp thời gian... Cảm ơn anh trước.”

Trong lòng chủ xe SUV còn đang hỗn loạn với mớ suy nghĩ, cũng bèn mở cửa bước xuống, vẫn chưa chịu chấp nhận sự thật nhìn lại mỹ nhân vài lần, mới tiếc hận xác định người này đúng là cùng giới tính với mình rồi.

Thấy hần còn mang vẻ mặt cổ quái, nhưng vẫn chui vào gầm xem xét động cơ, Phương Sĩ Thanh lúc này mới thoáng thở ra nhẹ nhõm.

Chiếc này vài hôm trước đã bị tình trạng khó khởi động, mà hần vẫn trì hoãn chưa chịu đem đi sửa, lê lét tới tận bữa nay, giữa trưa này phải dự một buổi tiệc. Đợi đến lúc kết thúc cũng đã quá muộn, mà 4 giờ chiều công ty còn mở cuộc họp quan trọng, vừa bước chân ra khỏi khách sạn, liền hỏa tốc cong đít chạy bắn về, ai dè nó lại lùa ngay thời điểm lửa xém lông mày này mà dở chứng.

Sau vài phút, người qua đường “nhiệt tình” nọ chui ra đứng lên, tiếc nuối nói: “Không được rồi, tình trạng này phải thay linh kiện, cậu nên gọi 4S tới sửa đi.”

Phương Sĩ Thanh thấy một tay đối phương dính đầy dầu mỡ, tuy thất vọng nhưng biết cũng chẳng còn cách nào khác ngoài biện pháp này, lấy khăn ướt từ trong xe đưa qua, nói: “Cũng đành vậy, cảm ơn nha ông anh.”

Ngược lại, chủ xe SUV hơi ngượng ngùng: “Ày, cảm ơn gì chứ, chưa giúp được gì nữa mà.”

Sau khi khách khí tạm biệt với nhau, Phương Sĩ Thanh bấm gọi trung tâm 4S, người qua đường nọ rửa rồi lau khô tay xong cũng lên xe chậm chậm rời đi.

Liên hệ được rồi, Phương Sĩ Thanh nhìn đồng hồ, gần 3 giờ 20 phút, giờ này mà còn phải đứng đây chờ người ta kéo xe về gara rồi sửa nữa, thì tới khi cuộc họp kết thúc cũng chưa chắc đã xong.

Nhìn một tên đàn ông còn cao hơn mình thành phụ nữ, Trịnh Thu Dương thấy mắt mình chắc chắn là bị đui rồi.

Chẳng qua, dù đã xác định mỹ nhân đích thị là nam, nhưng bề ngoài cũng đẹp quá mức. Lời nói cử chỉ tuy không có vẻ nữ tính, nhưng cách ăn diện thật không giống với đám đàn ông to lớn thô kệch chút nào, nếu không để ý tới ngực và giọng nói, mà chỉ nhìn thoáng qua ai cũng sẽ cho rằng đây chắc chắn là một em mỹ nhân chân dài tới lách.

Trong đầu nghĩ vậy, mắt đã nhìn không được giá qua gương chiếu hậu, thấy mỹ nhân còn đang đứng phía trước đầu xe, ngó nghiêng xung quanh có vẻ sốt ruột.

Phương Sĩ Thanh đang nghĩ cách để giải thích với lãnh đạo lý do mình đi trễ thế nào, lại thấy chiếc Lexus mới rời đi vừa nãy tự dưng quay đầu lại.

Về mặt hần hơi khó hiểu nhìn người kia tới gần.

Người nọ nhấn nút hạ kính xe xuống, hỏi hần: “Này, cậu đang có việc gấp lắm hả?”

Phương Sĩ Thanh mờ mịt, chớp chớp mắt: “...Hả?”

Đối phương nói: “Nếu cậu có việc quan trọng thì cứ lái xe tôi đi giải quyết trước, tôi giúp cậu chờ 4S tới.”

Phương Sĩ Thanh: “...”

Bèo nước tự nhiên đụng nhau, người nọ thò tay qua cửa sổ, vỗ vỗ lên cửa xe: “Nào, cứ lấy nó đi trước đi, tôi ở đây trông xe giúp cậu.”

Phương Sĩ Thanh: “...”

Thấy hần bên này còn chưa kịp phản ứng, người kia lại nhắc: “Ài, biểu tình gì đây? Tôi chính là công dân gương mẫu đó nha. Nè, cậu xem, đây là giấy tờ xe, người trong hình là tôi, đúng không? Còn có hộ chiếu, giấy căn cước nữa, cậu nhìn rõ đi, không sai chứ?”

“Không sai...” Phương Sĩ Thanh đưa giấy tờ trả lại, hỏi: “Trịnh Thu Dương?”

Trịnh Thu Dương gật gù, cười hì hì nói: “Xác minh luôn đi? Cậu cũng đem giấy tờ xe, hộ chiếu với giấy căn cước của cậu ra đây cho tôi xem.”

Phương Sĩ Thanh còn bất động ngay đơ ra đó, hần thật chưa hiểu nổi tình huống này là sao đây.

Trịnh Thu Dương khoát tay tựa lên cửa sổ xe, hời thúc hần: “Chẳng phải cậu đang vội hả? Mới rồi còn gấp lắm mà.”

Bấy giờ Phương Sĩ Thanh mới lấy lại tinh thần: “Nhưng mà, tôi có quen anh đâu...”

“Tôi cũng đâu quen cậu.” Trịnh Thu Dương ra chiều đương nhiên nói: “Còn chẳng phải có duyên sao? Tôi tiện thể thấy cậu có chuyện gấp, mà đúng lúc tôi cũng đang rảnh, cứ lấy xe của tôi đi trước đi, tôi ở đây đợi 4S tới sửa cho, chờ cậu xong việc hai ta đổi lại, được chứ hả?”

Phương Sĩ Thanh hoàn toàn không bắt kịp nổi nhịp tư duy khác thường của đối phương, trong đầu cứ ù ù cạc cạc cho rằng có gì đó không đúng ở đây, mà không rõ không đúng chỗ nào.

...

Chạng vạng 6 giờ rưỡi, Phương Sĩ Thanh vừa kết thúc cuộc họp, lấy di động ra bấm gọi dãy số mới lưu trong danh bạ, hẹn Trịnh Thu Dương địa điểm đổi lại xe.

So với chiếc Range Rover của hần, thì xe của Trịnh Thu Dương còn có phần đắt hơn. Tuy nảy sinh những chuyện hôm nay đồng nghĩa với việc hần nợ người ta một cái nhân tình, nhưng nghĩ thế nào cũng thấy việc gặp gỡ Trịnh Thu Dương chiều nay mới quái lạ làm sao.

Sau khi cúp điện thoại, hần mặc áo khoác rời khỏi văn phòng, không ngờ tới bãi đỗ xe lại gặp Viên Thụy.

Viên Thụy là người mẫu vào nghề từ năm 18 tuổi, có diện mạo tốt, chiều cao đạt chuẩn, đủ tố chất, nhưng hoạt động trong giới đã nhiều năm vẫn chưa tạo được tiếng tăm nào, mắt thấy tuổi đang dần dần lớn sắp bỏ qua tuổi hoàng kim của người mẫu, năm trước mới bắt đầu lên kế hoạch tiến quân vào giới giải trí. Vừa khởi động có nhận vài vai nam phụ quần chúng, song từ đầu năm đến giờ vẫn chưa kiếm thêm được hợp đồng nào, quá nhàn rỗi thành ra thu nhập ít tới đáng thương, bèn phải quay về với nghiệp cũ, chụp vài shot ảnh cho các tạp chí.

Thời điểm chụp ảnh bìa cho tạp chí thời trang Ấn tượng JOY do hần làm chủ biên, Phương Sĩ Thanh với cậu ta mới chính thức biết nhau.

Phương Sĩ Thanh là chủ biên của tòa soạn, bình thường cũng ít khi phải tự đến studio giám sát hậu kỳ, lúc hứng lên lại trùng ngay buổi chụp của Viên Thụy, sau đó hai người cứ thế qua lại lâu ngày sinh tình... làm gì có.

Hần đang trong lúc tuổi nổi loạn, ám đầu đi để ý Viên Thụy nhưng Viên Thụy không để ý hần.

Hần điên cuồng cầm đầu theo đuổi người ta suốt hai tháng trời, từ điện thoại, tin nhắn, đến weibo, QQ... đều bị oanh tạc, sau là tặng hoa, kim cương, hàng hiệu cao cấp, cuối cùng còn tính tặng cả xe... Tới đây thì vó ngựa cũng chịu dừng chân, hần còn chưa kịp tặng xe thì đã nghe được tin Viên Thụy nhận lời ký hợp đồng.

Phương Sĩ Thanh là con trai út độc nhất trong một gia đình có truyền thống giáo dục, ba mẹ đều làm giảng viên đại học, trên hần còn một người chị chèn nhau 8 tuổi, là một người xuất sắc ở mọi mặt. Ngoại hình hần lớn lên nổi bật, từ nhỏ lại được gia đình dọn sẵn đường đi nước bước, đừng nói tới chuyện té ngã, ngay

cả việc vấp phải cục đá còn chưa có đâu. Trải qua hai lần tình trường ngày trước, đều do hấn chủ động, vừa mở miệng biểu lộ ý tứ là đối phương liền đổ mặt ngượng ngừng giao ngay bàn tay nhỏ xinh cho hấn.

Tới khi gặp phải Viên Thụy, hết lần này tới lần khác từ chối nhận tấm lòng thành của hấn, thì làm sao hấn có khả năng chịu thua từ bỏ được, lắm lúc hấn cũng tự hỏi dựa vào cái gì mà mình lại kiên trì được tới vậy?

Viên Thụy mặt nhẵn mày nhỏ cả nửa ngày, mới nói: “Phương chủ biên, nói thẳng với cậu, tôi có bạn trai rồi, à không, là bạn giường cố định.”

Mặt Phương Sĩ Thanh tỏ vẻ khó tin, trước đó rõ ràng hấn đã hỏi thăm qua hết rồi, xác định Viên Thụy còn độc thân mới bắt đầu theo đuổi cậu ta mà.

Viên Thụy nói tiếp: “Tôi không cố ý giả độc thân đâu, tại tôi với anh ấy vừa quen nhau, cũng mới được vài ngày thôi hà.”

Phương Sĩ Thanh hơi buồn bực, hỏi: “Người kia có điểm nào tốt hơn tôi?”

Viên Thụy đáp: “Nói thật, giữa cậu với người kia, tôi cũng có hơi do dự...”

Phương Sĩ Thanh nghe mà đắng hết cả mề, lần trước Viên Thụy chưa thẳng thắn từ chối hấn, thì ra là còn lưỡng lự giữa hai lựa chọn!

Có thể do nghĩ lại ngày nào còn làm trong giới thời trang phức tạp này, là về sau còn có khả năng chạm mặt nhau, Viên Thụy cũng không muốn làm quan hệ với hấn trở nên gay gắt, sau cùng nhả nhận nói: “Phương chủ biên, cậu thật sự rất được...chỉ có điều tôi thích người yêu cao hơn mình cơ.”

Phương Sĩ Thanh: “...”

Bỏ giày ra hấn cao 1m87, Viên Thụy không mang gì đã cao 1m89,5. Loại lý do để từ chối này, cũng thật...ha ha ha...cái định mệnh!!!

Sự việc này đã trôi qua được hơn nửa tháng, 20 ngày rồi hấn chưa gặp lại Viên Thụy. Rốt cuộc ông trời thích trêu người, chuyện này còn như mới vừa hôm qua sao có thể quên nhanh vậy được, giờ gặp, tìm hấn lại đập liên hồi, không nén được rung động.

Viên Thụy mới bước xuống xe, đang cúi đầu gọi điện thoại, vẫn chưa nhìn thấy hấn.

Phương Sĩ Thanh do dự một phút, quyết định vẫn qua chào hỏi như thường lệ, lúc hấn sắp mở miệng thì người lúc đầu còn đang nhỏ giọng kia bỗng dừng tăng cao âm lượng: “Anh không muốn ly hôn tôi cũng chấp nhận! Giờ lại nói vậy! Anh đang đùa với tôi sao? Đó giờ anh xem tôi là cái gì?”

Không biết trong điện thoại người bên kia nói thêm gì, Viên Thụy lại hạ giọng, âm điệu có chút nhỏ nhẹ như lấy lòng.

Nói cả nửa ngày, PK bắn rụng hấn là một tên đàn ông đã kết hôn? Phương Sĩ Thanh cau mày, trong lòng có chút khinh thường. Chuyện ngoại tình này không chỉ ảnh hưởng đến cánh phụ nữ, mà còn gây hậu họa vô có tới những người đồng tính vốn còn chưa được xã hội tiếp nhận, chỉ tổ hại người hại mình.

Viên Thụy đang nhỏ giọng nói chuyện điện thoại, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Phương Sĩ Thanh, sắc mặt liền đỏ lên xấu hổ. Phương Sĩ Thanh ngoài cười nhưng trong không cười, chủ động chào hỏi: “Giờ này tan tầm hết rồi, sao còn ở đây?”

Viên Thụy vội vã cúp điện thoại, vẻ mặt cực mất tự nhiên, cố gắng bình tĩnh nói: “Mấy hôm trước có vài tấm chụp không đạt, người nhiếp ảnh hẹn tôi tới chụp bổ sung.”

“À, ra là vậy.” Phương Sĩ Thanh làm bộ như không để ý đến cậu ta, cầm chìa khóa đến mở cửa xe, vừa nói: “Vây cậu lên đi, gặp lại sau.”

Viên Thụy gật gật đầu, nhìn chìa khóa xe Lesux trên tay hấn, hỏi: “Đổi xe rồi hả?”

Phương Sĩ Thanh cũng không muốn giải thích nhiều, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không, của bạn.”

Viên Thụy liếc hấn một cái, giọng điệu có chút vi diệu: “Bạn trai?”

Phương Sĩ Thanh không hiểu cậu ta đang nghĩ gì, trả lời có hay không cũng không phải đáp án thông minh. Thế nên hắn lựa chọn không trả lời là tốt nhất, ra vẻ huyền bí, nở một nụ cười sâu không lường được.

2. Chương 2

Lúc gặp lại Trịnh Thu Dương đổi xe, để tỏ lòng cảm kích với ân nhân, Phương Sĩ Thanh chủ động mời người ta ăn bữa cơm. Qua vài hôm, Trịnh Thu Dương lại tìm hắn cùng làm vài ly.

Thường xuyên tới lui như vậy, hai tên cứ thế thành chỗ thân thiết, Phương Sĩ Thanh là nhà thiết kế thời trang mới về nước, Trịnh Thu Dương cũng từng có hai năm ở nước ngoài học thiết kế trang sức, đều không phải làm thiết kế chuyên nghiệp nên hai tên cứ thế chơi tới thả ga.

Cả hai đều thích đội bóng Liverpool, đều thường chơi wargame, đều thích nghe nhạc, xem phim.

Nhiều sở thích chung vậy đó, chỉ có mỗi điểm bất đồng lớn nhất, đó là Phương Sĩ Thanh thích ngực phẳng, còn Trịnh Thu Dương thì yêu ngực bự.

Dù quan hệ đang rất tốt, nhưng cũng chưa đến mức móc tim móc phổi cho nhau, chẳng hạn như Phương Sĩ Thanh chưa bao giờ yêu cầu Trịnh Thu Dương phải trung thực với mình.

Qua vài ngày, Trịnh Thu Dương mới đổi bạn gái mới, là một em vòng 1 chất lượng, nên hí hửng mở tiệc BBQ bên hồ bơi, gọi thêm đám bạn trong hội cuồng yêu qua góp vui. Hẹn nhau 6 giờ chiều sẽ bắt đầu, chưa đến 5 giờ rưỡi đã có lác đác vài người đến, Trịnh Thu Dương vừa đón tiếp, vừa gọi điện cho những ai chưa tới.

Hôm nay, vừa vặn là ngày tạp chí Ấn tượng JOY xuất bản đầu kỳ mỗi tháng, Phương Sĩ Thanh bận rộn cả ngày một mỏi vô cùng, hắn chưa gặp qua đám bạn của Trịnh Thu Dương lần nào, vốn định không tới, vậy mà Trịnh Thu Dương cứ ba lần thúc bốn lần mời, gọi hỏi hắn chừng nào mới đến được, thành ra hắn lại thấy khá ngượng ngùng, dù gì cũng là bạn bè mới quen chưa lâu, cứ như vậy không nể mặt mũi người ta thì coi sao được, nghĩ nghĩ lại quay về nhà xách chai rượu vang chạy sang.

Bạn gái mới của Trịnh Thu Dương lần này là một em sinh viên âm nhạc, gương mặt đoan trang, dễ ngượng ngùng. Lúc này nữ sinh đang cùng mấy cô gái khác vừa tán gẫu vừa nướng đồ ăn bên bể bơi, mà mấy tên đàn ông cũng bu thành một đồng bên này bắt đầu chém gió.

Một tên đội nón lưỡi trai ngược ra sau, ra chiều ta đang lo nghĩ cho tương lai đàn ông, ngồi đó rung rung đùi, cười nói: “Nhìn kia, em gái ngực bự kia thành niên chưa vậy? Lão Trịnh nhặt từ chỗ nào về đấy?”

“Nhỏ giọng chút đi, coi chừng dọa người ta chạy hết bây giờ.” Trịnh Thu Dương cố ý học miệng tiện của hắn nói: “Vương Siêu, nhìn lại cái tướng như đám dưa leo đang xướng một khúc ca giọng Đông Bắc của mày đi, ai cũng chỉ biết mày là trưởng nhóm nhạc thần tượng đang hot, chứ chưa được chiêm ngưỡng cái bộ dạng múa y chang lão Lưu(1) của mày trên sân khấu đâu nhỉ?”

(1) Nhân vật tấu hài bên Trung [xem]

Cả đám cười hô hố, mắt Vương Siêu đảo đảo trườn trên sô pha như rắn không xương, tự mình pha trò: “Tụi bây cười cái rắm, tao sút đập mông các mi hết bây giờ, tuyên truyền xong còn chưa kịp thay đồ đã bỏ chạy đến đây lêu lổng với mấy bây, lão tử đây còn không phải nhân vật người người hâm mộ nhất Trung Quốc sao? Chốc nữa mỗi tên mau mua một trăm bản album mới phát hành của nhóm tao nhanh nhanh, ai không mua tao băm băm làm thịt gói sủi bảo ăn với dưa muối hết!”

...

Cổng sau biệt thự Trịnh Thu Dương tổ chức cũng thông qua vườn hoa, Phương Sĩ Thanh chưa từng qua bên này, mới vào khu biệt thự đi một vòng lập tức bị lạc đường, chả biết đi kiểu gì lại đến cổng sau, cách hàng rào nhìn vào thấy vài cô gái trẻ đang nướng thịt bên hồ bơi, biết mình mò đến đúng nơi rồi.

Bản thân hắn đặc biệt không thích đến những chỗ đông người náo nhiệt, nếu không phải sợ Trịnh Thu Dương buồn, căn bản hắn cũng chẳng muốn đến những tiệc như thế này. Không dự định nán lại lâu, chỉ tính lộ mặt chút, đợi tới lúc thời cơ không khí cao trào, không ai để ý rồi tìm cách lên về.

Tính vậy, hắn đổ xe sẵn ở cổng sau, tiện cho lát nữa chuẩn đi.

Một cô gái trẻ đang nướng thịt trong đó ra mở cổng cho hắn, lén liếc nhìn hắn đang đứng ngoài xe cùng quần áo và chiếc đồng hồ lộ ra ngoài cổ tay, cười hì hì nói: “Mau vào đi, mọi người chắc đến hết rồi... Anh là bạn của Dương ca? Em là Tiểu Ti, không biết gọi anh thế nào?”

Phương Sĩ Thanh thuận miệng đáp: “Tôi họ Phương.”

Hắn vào trong, cô nàng Tiểu Ti đi sau còn bám riết không tha tiếp tục hỏi: “Sao anh chỉ đi có một mình vậy? Bọn họ đều dắt bạn theo đó.”

Phương Sĩ Thanh nhíu mày, hắn vốn đã không thích chỗ náo nhiệt, càng phiền cái loại party mang người theo show ân ái này, nhìn qua là biết ngay cô nàng Tiểu Ti này đang muốn bầu bạn với mình, nghĩ lại cũng biết đám người trong đó đến làm gì.

Bên này Trịnh Thu Dương đang cười đùa rôm rả với đám anh em.

Có người hỏi: “Ày da Vương Siêu, mấy ngày trước nghe người ta nói, anh đại mày lại lên chức nữa hả?”

Wang Si Chao không để ý lắm, nói: “Lên, năm nào chả lên, mà dạo này không gặp, tao nghĩ chắc đang lo chuyện chị dâu sinh con. Ba má tao muốn có cháu bông muốn điên luôn rồi, anh hai lại thuộc tộc không cưới, đừng nói đến sinh con, chỉ sợ cả đời này vợ cũng không thêm, mà đại ca tao thì chơi ngược, ổng kết hôn nhiều năm rồi mà giờ con còn chưa có một mống.”

“Chẳng lẽ ổng có bệnh gì đấy? Thật ra, mẹ tao có quen một vị bác sĩ cao tay lắm nha, chuyên trị cái này luôn.”

“Lăn đê con bê! Lão đại nhà tao nhìn giống có bệnh lắm hả? Lão ấy với chị dâu ai cũng cuồng phát triển sự nghiệp, với những người như bọn họ mà nói... Theo mấy mi nói cũng vô ích, tụi bây thì biết cái gì. Có khi, hai người thấy nuôi con cần nhiều thời gian tâm tư, muốn hoãn tới hai năm nữa hãy tính.”

“Sao lại vậy?”

“Chị dâu tao là người ngoại thành, vừa đứng vững ở đây đã lập tức xách theo thằng em, lúc đó mới học cấp 2 thôi, sau đó chị dâu gả cho lão đại nhà tao, mà ổng cũng chân tình thực ý với chị dâu, nên xem em trai người ta cứ như con mình ấy, tao không nói ngoa đâu, lão đại đối tốt với cậu em vợ còn hơn thằng em chân chính là tao đây. Cũng nhờ ông trời có mắt, hai người họ nuôi gần ấy năm, dưỡng thành cu kia thành một tên hai cái ghê...Ồi cái đêch!!!” (chú thích: hai cái ghê là từ địa phương của tiếng miền Bắc, chỉ người bất nam bất nữ, ý bêu xấu)

Wang Si Chao rú một tiếng như quỷ gọi hồn, giật bắn từ ghế salon nhảy dựng lên, nhìn phía cửa run lấy bẫy, nói: “Mi có tai thính hả? Không đúng, hay là mi có cánh bay?”

Mọi người chưa hiểu gì sất, đồng loạt quay đầu qua, một thanh niên xa lạ dáng người cao gầy đang đứng ngoài cửa, người này đẹp như tranh vẽ, một bên tóc nâu gợn sóng ngang vai vén sau tai, lộ ra viên kim cương đính trên vành tai.

Trịnh Thu Dương thân làm chủ, vội đứng dậy giới thiệu: “Bên này là Phương Sĩ Thanh, một người bạn tao mới quen, làm chủ biên tập chí thời trang.”

Hắn lại nhiệt tình kéo vài người tới giới thiệu cho Phương Sĩ Thanh, đến lượt Vương Siêu, Phương Sĩ Thanh bảo: “Không cần giới thiệu, tụi tao biết nhau.”

Wang Si Chao giả lả cười hai tiếng: “Đâu chỉ biết thôi đâu, mà còn rất thân nha.”

Trịnh Thu Dương nhìn Vương Siêu, lại nhìn Phương Sĩ Thanh, chưa hiểu mô tê gì.

Phương Sĩ Thanh mang chai rượu vang hắn đem đến giao cho Trịnh Thu Dương, mới lên tiếng: “Hắn gọi chị tao là chị dâu.”

Trịnh Thu Dương và mọi người: “...”

Phương Sĩ Thanh tiến đến hai bước lại gần Vương Siêu, cả hai chỉ cách nhau nửa cánh tay, vẻ mặt Vương Siêu cố gắng giả vờ thản nhiên.

Phương Sĩ Thanh còn cao hơn cả Vương Siêu, rỗ mi mắt nhìn hấn, tà tà nói: “Kẻ mắt nhìn giống mấy idol bên Hàn quá nhỉ.”

Vương Siêu xuất thân từ thành viên nhóm nhạc thần tượng, từ lúc debut đến khi tuyên truyền trong C-pop, đều bắt chước theo trào lưu style Hàn đang hot hiện nay, nhiều anti-fan trên mạng đều thích dùng biệt danh “Nhóm hai cây gậy” gọi bọn họ.

Vương Siêu hơi bị khó chịu, nhưng vừa nói xấu sau lưng bị người ta bắt được, tự biết đuối lý, ngậm miệng im thin thít, nhưng trong lòng đã sớm lòi mặt người ta ra tẩn thành mẹ nó cũng nhận không ra.

Lúc Phương Sĩ Thanh bị chị gái Phương Minh Dư đem đến đây, hấn mới học cấp hai, Vương Siêu học tiểu học, hai tên lần đầu gặp còn tán gẫu được vài câu. Một thời gian sau, đã chia phe, triệt để đối địch đứng hai đầu chiến tuyến.

Muốn biết nguyên nhân, thì cứ như lời Vương Siêu lúc này có nói, Vương Tề, lão đại nhà hấn, cưng cậu em vợ còn hơn thằng em ruột nhiều lắm.

Nhà họ Vương có ba anh em, anh đại Vương Tề, anh hai Vương Cẩm, thằng út Vương Siêu.

Vương Tề hơn Vương Siêu gần 10 tuổi, tính cách hai người khác xa nhau như hoa đào với đầm nước sâu ngàn thước. Ba mẹ Vương tuổi đã cao, ngại không khí Bắc Kinh không tốt nên về Đông Bắc dưỡng lão, giao thằng nhỏ lại cho hai thằng anh nó quản giáo. Vương Cẩm tính tình hòa nhã còn đỡ, chứ Vương Tề với thằng em thì không chút lưu tình, chỉ cần không nghe lời, được, lập tức đóng cửa tẩn cho hấn một trận tơi bời hoa lá, đánh tới mức mỗi ngày Vương Siêu kêu trời, trời không thấu, kêu đất, đất chẳng hay, mỗi lần đều bị đập thành đầu heo, sứt đầu mẻ trán.

Trước khi xuất hiện kẻ thù không đội trời chung, cuộc đời hấn cái từ bất hạnh cũng chỉ gọi là bất hạnh, đến khi có thêm họ Phương, từ bất hạnh của hấn liền biến thành phi thường bất hạnh.

So với hấn, Phương Sĩ Thanh chỉ lớn hơn 2 tuổi, cùng Vương Tề tính cách như hoa đào bên đầm nước, với nhau mà như cá gặp nước tung tăng xum vầy. Dù Phương Sĩ Thanh có piapia(2) xả hai cái cũng vô tư, ngay cả giày còn chưa từng bị ướt. Vương Tề đối với cậu em vợ này luôn tỏ ra như mùa xuân ấm áp, bày ra các loại bảo vệ, sủng nịch, muốn hái sao tuyệt không hái trắng, muốn mặc váy tuyệt không đưa quần.

(2) tiếng bùm bùm. bịt bịt, ý chỉ gây chuyện, làm hư gì đó.

Kỳ thật, về sau Vương Siêu lớn lên cũng hiểu ra, tám chín phần mười là do lão đại nhà hấn yêu vợ thành cuồng rồi, tình cảm với Phương Minh Dư đã đến mức yêu ai yêu cả đường đi lối về. Nhưng trước đó hấn chưa hiểu được, chỉ liếc qua đã thấy, hấn với Phương Sĩ Thanh, một đứa như ở thiên đường, một đứa bị đập xuống 18 tầng địa ngục. Hấn nào dám oán hận nửa câu với Vương Tề. Ngược lại coi Phương Sĩ Thanh như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Thường cố ý khiêu khích người ta, giễu cợt người ta, mấy lần bị Vương Tề bắt gặp lại lôi ra tẩn cho một trận. Càng ăn đòn hấn càng ghét Phương Sĩ Thanh, mà càng ghét Phương Sĩ Thanh hấn lại càng bị ăn đòn, thành một vòng luẩn quẩn ác liệt, méo thoát ra được .

Tới tận thời gian sau này, Phương Sĩ Thanh du học trở về vào đầu quân cho một tòa soạn, một năm sau đã lên làm chủ biên. Còn Vương Siêu, bỏ bê việc học, vô công rồi nghề, suốt ngày cà lờ phát phơ mặc kệ chính sự. Khiến cho không chỉ Vương Tề hướng về Phương Sĩ Thanh, mà ở cả nơi Đông Bắc xa xôi, mỗi lần ba mẹ Vương gọi tới, hễ mở miệng ra đều là “Con xem em trai chị dâu con thật hiểu chuyện biết bao, chẳng những giỏi giang, chăm chỉ học tốt lại nghe lời lễ độ... Nhìn lại con đi...”

Nhìn lại con đi!

Vương Siêu khi đã không thông nay còn không có chỗ xả, Phương Sĩ Thanh lớn lên để tóc dài hơn nhiều so với đàn ông, gương mặt kia còn đẹp quá mức cho phép, cách ăn diện tinh tế thời trang đều biến thành đề tài công kích của hấn.

Uất ức tích trữ lâu năm, cậu em vợ thân yêu của anh đại qua miệng hấn cứ thể thành câu “Hai cái ghế”

3. Chương 3

Bầu không khí bên này giữa Phương Sĩ Thanh và Vương Siêu đã sặc mùi thuốc súng, tuy người ngoài không rõ ẩn tình trong đó, nhưng vẫn không nhìn được nhiều chuyện, chỉ hận thiên hạ chưa đủ loạn, đang hóng hớt một màn kịch tính hơn nữa.

Như vậy cũng tiện, Phương Sĩ Thanh đợi thêm một lát, lại có lý do chính đáng rời khỏi. Trịnh Thu Dương chỉ nghĩ hắn không muốn chạm mặt cùng vị “thân thích” kia, đành mở miệng hẹn lần sau có rảnh lại hội họp, tiễn hắn ra cửa, nhìn hắn lên xe rồi đi rồi mới quay vào tiếp tục chơi.

Hắn phóng xe như bay về nhà, hiện tại chỉ muốn ngâm mình trong nước nóng, xả hơi cho thật sảng khoái rồi lăn lên giường đánh một giấc.

Kết quả, lúc về tới nhà, vừa mở cửa vào đã nghe được tiếng TV vọng ra từ phòng khách, tử tử giày chỉ để mấy đôi giày nam nay lại chen vào một đôi cao gót đính pha lê màu hồng, hai mũi giày được thiết kế phá cách bất đối xứng với phần gót càng thêm nổi bật.

Đây là món quà sinh nhật mới được hân tặng đi cách đây không lâu, mà chủ nhân của nó là chị ruột của hắn, Phương Minh Dư.

“Chị” hân xoay người đổi giày, vừa nói: “Sao đến mà không gọi em trước?”

“Chị nhớ ngày mai tạp chí bên em xuất bản, biết chắc em hôm nay thể nào cũng bận mà.” Phương Minh Dư từ phía trong đáp lại một câu.

Phương Sĩ Thanh đi vào, nhìn thấy trên bàn cơm bày bốn món mặn một món canh, chắc được làm đã lâu nên không còn hơi nóng.

TV đang chiếu một bộ phim cổ trang cung đấu, Phương Minh Dư cầm điều khiển cứng nhắc, đầu cũng không thèm nâng, sai hân: “Đi hâm lại đồ ăn đi, chừng nào xong gọi chị.”

Đang đứng trong bếp, thông qua khe hở, Phương Sĩ Thanh nghe thấy tiếng nói chuyện điện thoại của cô trong phòng khách, hình như đang bàn về chuyện ngày mai đi công tác, dặn thư ký nhớ phải đem văn kiện đã chuẩn bị theo đầy đủ.

Phương Minh Dư làm thẩm phán, sinh ra đã có tố chất của nữ cường nhân, còn có tài nấu ăn rất tuyệt, về ngoài của cô với Phương Sĩ Thanh rất giống nhau, cũng là ông trời chiếu cố cho gương mặt mỹ nhân đẹp bẩm sinh.

Bất luận dùng tiêu chuẩn gì để đánh giá, Phương Minh Dư luôn là người phụ nữ đặc biệt xuất sắc.

Tình cảm giữa Phương Sĩ Thanh và cô từ nhỏ đến giờ đều rất tốt, nhất là khoảng thời gian hân xa nhà

lên Bắc Kinh học vài năm. Phương Minh Dư vừa làm chị vừa làm mẹ, quan hệ hai chị em so với trước càng thêm thân, khi đó Phương Minh Dư vẫn chưa kết hôn với Vương Tề, một đôi tình nhân đi hẹn hò, còn thường xuyên dẫn theo cái đuôi nhỏ Phương Sĩ Thanh này.

Sau đó, Phương Sĩ Thanh bước vào trung học, dần dà không còn lúc nào cũng kề sát bên chị mình, thành ra sẽ có lúc Phương Minh Dư nửa thật nửa đùa, oán hận hằn lớn lên liền biến thành một tên vô ơn phụ nghĩa.

Nhưng cô không biết, Phương Sĩ Thanh không bám theo mình, lại càng không dám tới gần Vương Tề, thật ra là có tà tâm.

Trong những năm mới biết yêu, cả đám nam sinh tùm năm tùm ba suốt ngày thảo luận nữ sinh nào đẹp, nữ sinh nào phát dục sớm, cô giáo nào mặc váy ngắn nhất, màu nội y nào khiêu gợi nhất... Phương Sĩ Thanh từ đó đã cảm giác được mình và mấy nam sinh khác có sự khác biệt, hẳn chẳng hề nảy sinh tí hứng thú nào với những thiếu nữ ngây ngô hay nữ giáo viên thành thực, mà lại rục rịch với những bắp tay, cơ bắp rắn chắc mạnh mẽ của mấy nam sinh chơi bóng rổ trên sân thể dục.

Hắn đã xác nhận được mình là một kẻ ngoại tộc chỉ thích nam, hơn nữa đối tượng mà hắn nhắm đến phải là người cao to, làn da ngăm ngăm, bàn tay dày rộng.

Chỉ vì, anh rể Vương Tề của hắn, thân cao mét chín, sở hữu màu da lúa mạch, từng luyện tán thủ, tay đặc biệt to.

Tán thủ (tiếng Trung: 散手, tiếng Anh: **Sanshou**) là võ chiến đấu tay không tự do ra đời ở Trung Quốc, là loại võ được dùng đào tạo quân đội TQ, thiên về thực chiến và sát thương, đòi hỏi sự thành thạo các kỹ thuật Kungfu. Xem thêm video về các thể đánh của tán thủ. [xem]

Tình nhân trong mộng của Phương Sĩ Thanh, hoàn toàn lấy nguyên mẫu từ Vương Tề.

Hắn cảm thấy rất xấu hổ, vì loại tình cảm trái đạo đức này mà bản thân lại không có khả năng khống chế. Mỗi sáng mở mắt ra lại đối mặt với cái quần lót ướt sũng, mà hắn chỉ vừa hận không thể đâm đầu chết quách luôn cho rồi, bên lại kim lòng không đáng hồi tưởng hình ảnh ướt át trong giấc mộng xuân.

Từ đó về sau, hắn bắt đầu tận lực kéo giãn khoảng cách với vợ chồng Phương Minh Dư, không dám quá thân cận với họ, mà cũng chẳng còn mặt mũi nào đối mặt với hai người.

Tốt nghiệp trung học xong, Phương Minh Dư hỏi hắn muốn học đại học trong nước hay du học, hắn đã chọn về sau, rất nhanh sau đó đã nhận được offer (thư mời nhập học), hắn liền xách mông chạy biến qua kia học thiết kế thời trang để theo đuổi con đường may vá chuyên nghiệp.

Cũng may vài năm sau trở về gặp lại Vương Tề, hắn đã thu lại được tâm tình chạy trốn chết của năm đó, có thể thần nhiên đối mặt. Vả lại hắn biết rõ tình cảm thâm mến này sẽ không bao giờ có kết quả, chỉ đành phong ấn chôn chặt dưới đáy lòng.

Đặt đồ ăn mới hâm nóng lại lên bàn, Phương Sĩ Thanh gọi chị hân: “Phương thăm phán, tới ăn cơm.”

Phương Minh Dư đáp một tiếng mà người lại không nhúc nhích, Phương Sĩ Thanh lại gọi cô lần nữa, cô mới thả tay đang cầm điều khiển ra, tiện tay tắt luôn TV, lại đây ngồi xuống, quét mắt một lượt trên bàn ăn, cười nói: “Nghĩ em trai của chị suốt ngày phải ăn ngoài thật đáng thương, vốn định bữa nay thưởng cho món chân giò hầm, mà tan làm muộn quá, không mua được giò ngon, thôi để lần tới chị bù lại cho ha.”

Phương Sĩ Thanh cũng cười theo, nói: “Vẫn là chị em tốt nhất.”

Phương Minh Dư nói: “Mấy nay không có dịp, lâu lắm rồi chưa vào bếp, nhưng chị vẫn nghiệm mấy chuyện bếp núc này lắm.”

Phương Sĩ Thanh đưa đĩa cho cô, hỏi: “Dạo này chị bận lắm hả? Lần trước chị nói giai đoạn này là nhàn rồi mà?”

Phương Minh Dư tiếp đĩa, gấp đồ ăn trước cho em trai, thuận miệng đáp: “Chị không bận, mà anh rể em bận, làm gì có tâm tình nấu cơm, chỉ ra tiệm ăn qua loa cho xong bữa thôi.”

Phương Sĩ Thanh cũng thản nhiên: “À, anh rể bận chuyện gì? Hôm nay em mới gặp Vương Siêu, nghe nó nói anh rể được thăng chức thì phải.”

“Chị cũng không biết, cả ngày chẳng thấy mặt mũi đâu. Em gặp Vương Siêu ở đâu?” Phương Minh Dư còn thấy kỳ quái: “Hai đứa sao có thể qua lại?”

Phương Sĩ Thanh nói: “Em thấy nó ở nhà người bạn, có vẻ họ cũng khá thân.”

“Nói đến bạn mới nhớ, Thanh Thanh, chờ chuyến công tác này về, chị giới thiệu cho em mấy người bạn.” Phương Minh Dư hàm súc nói.

Phương Sĩ Thanh vừa nghe đã hiểu ý cô, trước cô chưa nói câu nào đã mang theo một cô gái ra gặp hân, lúc đầu còn đỡ, lát sau đã thành cục diện đôi bên đều xấu hổ. Hân đưa đẩy cho qua: “Chị, em biết tâm ý của chị, nhưng mà em chưa vội kết hôn, chị cứ vội tìm người mai mối cho em làm gì?”

Phương Minh Dư làm bộ dùng đĩa gõ lên đầu hân, sáng giọng: “Chị không quản thì ai quản, ba mẹ hỏi chị mấy lần rồi, em hay quá ha? Dù có tránh né thì đến lúc nào đó cũng phải lấy vợ thôi, mà nói chứ, Thanh Thanh, em 27 rồi mà một đứa bạn gái cũng không có, vừa nhìn thấy gái là vắt giò lên cổ chạy biến đâu chả thấy, mà em có gì không tốt, ngoại hình ưu nhìn lại cao ráo trắng trẻo. Nếu chị không giới thiệu cho em, chờ tới tháng năm nào em mới tìm được đối tượng?”

Bị cô thuyết giáo một trận, Phương Sĩ Thanh chỉ bèn cúi đầu vô bát cơm, trong lòng âm thầm tính toán thực hiện ý định come out ấp ủ đã lâu.

Hiện tại, coi như hắn đã có chén cơm trong giới thời trang, mà trong đó tính hướng của hắn không còn là bí mật, ở chỗ này loại nào cũng có, cũng chẳng có gì phải che giấu. Ngay từ đầu, hắn đã không có ý định kết hôn, bên ba mẹ cần xem tình hình cụ thể, rồi mới quyết định nên thổ lộ thế nào. Cái khó ở đây, là cả hai chị em đều sống cùng thành phố, hắn mới về nước được một năm vẫn chưa để lộ dấu vết, nhưng tương lai sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ, cho nên đối với Phương Minh Dư, hắn cần phải sớm tìm cách come out trước.

Cơ mà, vẫn chưa quyết định được nên nói như thế nào, chọn thời điểm nào cho tốt. Hơn nữa, hắn cũng rất sợ Phương Minh Dư muốn truy ra căn nguyên, đặt đủ loại nghi vấn với hắn, phải đối mặt với một vị thẩm phán, nói dối cũng quá nguy hiểm đi.

Phương Minh Dư báo trước để em trai chuẩn bị tâm lý đi xem mắt rồi lên xe về nhà chuẩn bị ngày mai đi công tác, cô thì sáng khoái phát tay chạy mất, chỉ khổ cho thằng em còn ngồi đó đau đầu tính kế, khổ không nói nổi.

Nào ngờ, trận đau đầu này còn chưa qua, Phương Sĩ Thanh đã đối mặt với một sự việc vô cùng đau trứng.

Ngày thứ 3 chị hắn đi công tác.

Hôm nay là Halloween, dù chẳng liên quan gì đến mình nhưng giới thời trang không vì thế mà bỏ qua dịp tổ chức một bữa tiệc rình rang. Tạp chí Ấn tượng JOY lên kế hoạch hợp tác với giới truyền thông thuê quảng trường để tổ chức diễu hành đêm hội ma quỷ ngoài trời, vừa thực hiện công tác quảng cáo cho bên mình vừa tạo cơ hội cho nhân viên vui chơi giải trí. Đáng tiếc lãnh đạo ngành lại không phê duyệt vì lý do an toàn, cuối cùng chỉ đành cầu phương án khác, thuê hai tầng đại sảnh ngàn mét vuông tại một khách sạn cao cấp, ngoài nhân viên của công ty, còn mời thêm mấy đơn vị đối tác đến tham gia.

Người không ưa náo nhiệt như Phương Sĩ Thanh đối với mấy chuyện tiệc tùng này cũng không hứng thú gì mấy. Tuy nhiên đây là năm đầu tiên hắn về nhậm chức, đồng nghiệp nào cũng tham dự, nếu không đi có vẻ như không hợp đàn cho lắm, mới bèn miễn cưỡng đáp ứng.

Chính vì quyết định này, mà về sau đã khiến hắn hối hận muốn chết.

Tạp chí Ấn tượng JOY rút thăm quyết định nhân vật hóa trang, Phương Sĩ Thanh cũng rút đại một phiếu, nhìn chữ trên tờ giấy nhỏ, tinh thần vừa mới ổn định đã muốn sụp đổ khóc to.

...

Đúng 7 giờ tối, Phương Sĩ Thanh đến chỗ khách sạn tổ chức, vừa tới cửa đã bị mấy đồng nghiệp bu xem.

“Ta nói mấy người, đừng cười được không? Ày, đừng có sờ nữa!!!” Hắn cũng bị chọc cười, nói: “Đừng có ai chụp rồi post lên mạng để đám bạn tốt của tôi thấy đó nha, cả Weibo cũng không được!”

Một nữ chủ biên tờ báo khác có quan hệ tốt với hắn, đêm nay cos Edward Scissorhands, cũng lấy tay sờ sờ

Phương Sĩ Thanh, giả bộ đóng vai ác, cười ha hả nói: “Ai bảo cậu số tốt vậy làm chi, rút trúng ngay nhân vật hot nhất luôn, cậu chưa biết có bao nhiêu người muốn cos Medusa đâu, được hời lại còn khoe mẽ!”

Được hời lại còn khoe mẽ “Medusa” này, một chút tôi cũng không muốn nhận nha.

May mà càng vào phía trong, chủ nhiệm càng bài trí đậm chất không khí Halloween, ánh đèn mờ mờ tối, ngoài nhóm đồng nghiệp của hần ra, còn có một ít người mẫu quen biết, nếu không cũng sẽ có nhiều người khác mò tới nữa, ai mà thấy hần thể nào cũng cười một trận. Thế nhưng tất cả mọi người đêm nay đều biến hình kỳ quái. Huống chi, Phương Sĩ Thanh dù có cos thành yêu cùng là yêu nữ kiều mị số một, đem những yêu ma quỷ quái khác chém không còn một mảnh.

Xuất hiện tiếp xúc với bên lãnh đạo một lúc xem như hoàn thành nhiệm vụ, hần cùng vài đồng nghiệp đến quầy bar tại góc đại sảnh uống rượu nói chuyện phiếm.

Trong đại sảnh tiếng cười nói nhộn nhạo vang lên rôm rả, người tới nhất định sẽ không ngừng, vì những người ngoài cũng có thể tham gia vui vẻ với lễ hội ở đây. Tuy họ vẫn mặc đồ thường, nhưng ngay tại cửa vào sẽ được lãnh một chiếc mặt nạ bí đỏ.

Càng lúc càng nhiều người, nhiệt độ trong đại sảnh cũng tăng cao. Có người gào lên “Chỉnh điều hòa hết cỡ luôn đi! Nóng quá!”

Lập tức có người phục vụ mặc áo bành tô cos Hắc quỷ gia chạy chậm qua từ trong đám người.

Trên đầu vị trí Phương Sĩ Thanh đang đứng là trung tâm máy điều hòa, hần chỉ mặc một bộ váy dài hở lưng màu đen, bỗng dưng bị gió lạnh thổi qua, theo bản năng ôm lấy tay, hơi bị lạnh.

Tức thì, có người khoác áo vest lên người hần, sau đó ngồi xuống chỗ bên cạnh.

Đã có vài phần men say, Phương Sĩ Thanh có chút trì hoãn quay đầu lại, đập vào mắt là một màu cam của mặt nạ bí đỏ.

“Cảm ơn áo khoác của anh!” Đại sảnh ồn thật, hần phải lớn tiếng nói: “Nhưng mà, tôi không phải phụ nữ!”

Mặt nạ bí đỏ gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết trước.

Phương Sĩ Thanh quần sát áo vest một chút, tiếp tục kéo họng nói: “Cảm ơn!”

Bí đỏ từ quầy bar cầm ra hai ly rượu, một ly đưa đến tay Phương Sĩ Thanh, sau đó nói gì đó.

Phương Sĩ Thanh chỉ nhìn bờ môi nọ khép mở, hoàn toàn không nghe được gì, lớn tiếng hỏi: “Anh nói gì

cơ?”

Mặt nạ bí đỏ lặp lại một lần, Phương Sĩ Thanh vẫn không nghe được, bèn ghé sát lỗ tai đến muốn nghe lần ba, kết quả vành tai bị nhéo nhẹ một cái.

Vành tai Phương Sĩ Thanh rất nhạy cảm, mới bị chạm nhẹ thôi mà từ da đầu dọc xuống sống lưng đều tê rần hết cả.

Không chỉ hần nhận ra mùi ái muội ở đây, mà ngay cả đồng nghiệp cũng cảm giác được, bọn họ rất rõ tính hướng Phương Sĩ Thanh. Vì thế kéo nhau đến địa điểm khác tiếp tục tán chuyện, làm bộ như cái gì cũng không thấy.

Phương Sĩ Thanh không phải loại người đào hoa, trước khi về nước, hần chỉ trải qua hai mối tình, kinh nghiệm 419 cũng chẳng nhiều. Sau này về nước lại bận rộn công việc này nọ, thẳng đến hơn 3 tháng trước để ý Viên Thụy, chính xác mà nói cũng có rung động do tuyến tiền liệt đã lâu chưa được phát tiết. Tính tới nay, cũng hơn một năm rồi hần không thân mật với người khác.

Bí đỏ đưa áo vest cho Phương Sĩ Thanh, trên người chỉ còn lại một bộ quần tây áo sơ mi đen, với áo khoác trên vai Phương Sĩ Thanh là đồng một hiệu, dây lưng là một hiệu khác, giá trị bao nhiêu thì chưa nói, nhìn cách ăn mặc thôi đã biết người này phẩm vị không tồi. Tuy mặt bị che nhìn không thấy, nhưng có thể thấy dáng người này rất tuyệt, mà loại đàn ông có thân hình như vậy, hần là mặt cũng không quá khó coi đi.

Vóc người rất cao, những ngón tay đang nâng ly rượu cũng thô to, mấy người xung quanh không thể so sánh được, tuy đôi tay có vẻ thô ráp nhưng lại vô cùng gợi cảm.

Phương Sĩ Thanh đối với đối tượng 419 này coi như hài lòng, vì muốn đảm bảo, hần ghé qua bên tai bí đỏ nói nhỏ: “Tôi chỉ làm top thôi, anh được không?”

Bí đỏ gật gật đầu.

Dù nói hay cách mấy, thì giữa người với người cũng chẳng có nổi nửa điểm đáng tin.

Nửa giờ sau, Phương Sĩ Thanh trong phòng khách sạn đã bị bí đỏ...ăn không còn một mảnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-tinh-cua-ky-si>